

شیب تند بی میلی به فرزندآوری در ایران

درگیر و دار اعداد اعلامی درباره شرایط جمعیتی کشور، کافی است از زاویه‌ای دیگر به اعداد و ارقام و نسبت آنها با یکدیگر نگاه کنید تا پی به میزان واقعی کاهش تمایل خانواده‌های جدید ایرانی به فرزندآوری ببرید. کاهش تمایلی که فقط در هشت سال به چنین شیب تندی رسیده است.

به گزارش سایت خبری پرسون، مقایسه بین نسبت جمعیت و میزان زاد و ولد در سال ۱۳۹۴، با همین نسبت در سال ۱۴۰۲، سرایشی تند کاهش زاد و ولد، با وجود افزایش بیش از ۶ میلیون نفری کل جمعیت در این سال‌ها را نشان می‌دهد.

در سال ۱۳۹۴، میزان تولدهای ثبت شده برای جمعیت تقریباً ۷۹ میلیون نفری ایران، یک میلیون و ۵۷۰ هزار تولد بوده است.

هشت سال بعد، در ۱۴۰۲، عدد کل جمعیت ایران به ۸۵ میلیون ۳۲۹ هزار می‌رسد. یعنی بیش از ۶ میلیون و ۳۰۰ هزار نفر بالاتر از جمعیت سال ۱۳۹۴.

اما با این وجود، عدد ثبت شده برای تولدهای ثبت شده، یک میلیون و ۵۷ هزار است. یعنی حتی بدون در نظر گرفتن تناسب‌ها، و در مقایسه اسمی هم، جمعیت کمتر سال ۱۳۹۴، تعداد زاد و ولد بیشتری از جمعیت افزون‌تر شده سال ۱۴۰۲ داشته است.

عدد دقیق‌تر و معنی دارتر

اما مقایسه بین «نسبت جمعیت و میزان مولید» در این دو زمان مورد نظر، نشان می‌دهد که با سرایشی تندی در کاهش محبوبیت فرزندآوری، مواجه هستیم.

اگر قرار بود میزان مولید در کشور، با همان شرایط و میزان رشد سال ۱۳۹۴ ادامه پیدا کند، زاد و لدها در سال ۱۴۰۲ باید به عدد یک میلیون و ۶۹۵ هزار می‌رسید. در حالی که عدد مربوطه، از یک میلیون و ۵۷ هزار نفر بالاتر نرفته است.

نهایتاً این که در سال ۱۴۰۲، خانواده‌های ایرانی، در مقایسه نسبی با شرایط و شاخص‌های جمعیتی هشت سال پیش‌تر از آن، ترجیح داده اند تا ۶۳۸ هزار نوزاد را به دنیا نیاورند... یا این مقدار نوزاد کمتری به دنیا بیاورند.

تاکید مسئولین روی افزایش جمعیت است ولی در برابر آن، تاکید خانواده‌ها بر ضرورت توجه به دغدغه‌های معیشتی و رفاه حال و آینده و روشن کردن چراغ امیدی برای حل مشکلات است. رفاه حداقلی خانواده‌ها اگر فراهم باشد، طبیعتاً رفته رفته شرایط فرزندآوری و افزایش تعداد فرزندان نیز در اعداد و ارقام خود را نشان خواهد داد. در غیر این صورت، انتظار نابجایی است که بخواهید خانواده‌ای به صرف تحقق شعار شما، به اندازه عمر یک یا چند عضو دیگر، بر دامنه مشکلاتش بیفزاید.